

ת"פ 73759/12/20 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד פלוני

בית משפט לנוער בבית משפט השלום בבאר שבע

09 דצמבר 2021

תפ"ע 73759-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופטת שרון ריבלין-אחאי
המאשימה
מדינת ישראל - פמ"ד

נגד
הנאשם
פלוני

נוכחים:

ק. מבחן - גב' אוריין יששכר

הכרעת דין - נוסח מותר לפרסום

בפתח הדיון וכמצוות המחוקק, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

כנגד הנאשם (אשר יכונה גם "א"), הוגש כתב אישום המייחס לו מספר עבירות של מעשה מגונה בכח, לפי סעיף 348 (ג1) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - "החוק").

על פי עובדות כתב האישום הנאשם וב' (להלן - "המתלוננת", אשר תכונה גם "ב") זה את זו, מילדות ולמדו באותה שכבה בבית הספר התיכון.

בתאריך 25/5/2020, בסביבות השעה 10:15, בעודה עומדת בתחנת אוטובוס בסמוך לבית הספר ומחכה לאוטובוס שייקח אותה לביתה, הגיע הנאשם ברכב עם חבר נוסף והציע למתלוננת להסיע אותו לביתה. המתלוננת אמרה לנאשם שתשמח לטרמפ, ונכנסה לרכב. החבר ביקש מהנאשם שיוריד אותו בבית הספר, ולאחר שהנאשם עשה כן, נסעו הנאשם והמתלוננת לביתה של המתלוננת.

כאשר הגיעו לביתה, בסביבות השעה 10:30, ביקש הנאשם להיכנס כדי לשתות מים. המתלוננת הסכימה, והבהירה כי לאחר שיסיים לשתות, יעזוב את הבית.

לאחר שהשניים נכנסו אל הבית והנאשם שתה מים, בקשה המתלוננת מהנאשם שילך. הנאשם ניסה לשכנע את

המתלוננת שתנשקו והמתלוננת סירבה מספר פעמים, וביקשה מספר פעמים שילך.

המתלוננת פנתה כדי ללכת לכיוון הדלת, הנאשם תפס את ידה, קירבה אליו, ניסה לנשקה והיא הזיזה את ראשה. הנאשם תפס את המתלוננת בעורפה ונישק אותה בכוח ובניגוד לרצונה.

לאחר מכן הצליחה המתלוננת להתרחק מעט מהנאשם, ובקשה ממנו שוב שילך. הנאשם תפס את המתלוננת, נישק אותה, דחף אותה לכיוון הספה בסלון והפיל אותה על הספה, התיישב על המתלוננת והחל לנשקה בצוואר ולגעת בחזה מתחת לבגדיה ולחזייתה, בכח ובניגוד לרצונה, כשהיא הודפת אותו ומבקשת ממנו להפסיק.

לאחר מכן הנאשם תפס את ידה של המתלוננת והחזיק אותן מעל לראשה, ונישק אותה בצוואר ובפיה בניגוד לרצונה.

לאחר מכן הניח הנאשם ידו על צווארה של המתלוננת וחנק אותה, ובידו השנייה הכניס שוב את ידו מתחת לחולצה ונגע בחזה, והכל בכוח ובניגוד לרצונה.

כמו כן במהלך הדברים, התחכך הנאשם בגופה של המתלוננת ונישק את החזה שלה בכוח ובניגוד לרצונה.

לאחר מכן הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם ובקשה ממנו שוב שילך. היא קמה מהספה, לקחה את מפתחות הרכב של הנאשם ויצאה לשער הבית, שם נתנה לו את מפתחות הרכב וביקשה ממנו שוב שילך. הנאשם ניסה להתקרב אל המתלוננת שוב ולנשקה והמתלוננת הצליחה להדוף את הנאשם אל מחוץ לשער ולסגור את השער, והנאשם הלך.

גדר הכפירה

הנאשם כפר בכתב האישום. מפי בא כוחו פורט גדר הכפירה לפיו הנאשם מאשר היכרות מילדות עם המתלוננת. לטענתו, משבגרו השניים היו ביניהם גם יחסים אינטימיים. מבלי קשר למיוחס בכתב האישום, גם בביתו וגם בביתה. באשר לפרטי כתב האישום הנאשם מאשר כי הסיע את המתלוננת לביתה, וכן שהגיעו לביתה, אלא שהיא ביקשה ממנו להיכנס, הציעה לו מים, תוך שהוא הבין וסבור שגם היא התכוונה שייכנס לאו דווקא לשתות מים, כמו שהיה בעבר נהוג ביניהם. כפועל יוצא הנאשם מכחיש שהמתלוננת אמרה לו שלאחר שיכנס לשתות יצא, והוא אמר לה "את אוהבת את זה ככה" והיא ענתה לו "אכן כן", על רקע יחסים אינטימיים שהיו ביניהם בעבר. הנאשם טוען שהוא נכנס לביתה על פי בקשתה והיא לא ביקשה ממנו שילך. לדבריו, המתלוננת הסיטה את כוס המים ונישקה אותו על פיו.

באשר להתנהלות המתוארת בהמשך כתב האישום, גרסת הנאשם שכל המגע בינו ובין המתלוננת בוצע בהסכמה, תוך שהיא והוא פעילים במהלך ההתרחשות, ובסופה של ההתרחשות המוסכמת כאמור, ביקשה המתלוננת מהנאשם שילך, כיוון שאחיה אמור להגיע לבית והיא לא רוצה שהנאשם יהיה בבית כשאחיה יגיע. לטענתו, שום דבר לא נעשה בניגוד לרצונה ולא בכוח.

עדות המתלוננת

המתלוננת העידה בפני בית המשפט ביום 18/04/2021. העדות ניתנה שלא בפני הנאשם, כאשר הנאשם צפה בה באמצעות טלוויזיה במעגל סגור, ועמד בקשר טלפוני עם סנגורו.

בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת כי הכירה את הנאשם מאז היותם בגן הילדים, ולמעשה "מאז שהיא זוכרת את עצמה". משנשאלה על טיב מערכת היחסים ביניהם השיבה: "נפגשנו פעמיים או, פעמים או פעם אחת אני לא זוכרת בדיוק למפגשים מיניים בהסכמה, חוץ מזה זהו, אין יותר מזה." (ע"מ 6 לפרוטוקול בשורות 20-21). כשנתבקשה לפרט מסרה, כי למיטב זיכרונה מפגש כזה התקיים בחודש מרץ 2020, בביתו של הנאשם, "וזה היה כאילו התמזמזויות מהצד שלי כאילו בלי חולצה, בלי חזייה, אני לא זוכרת שהוא הוריד בגדים יותר מידי". (ע"מ 7 בשורות 28-29).

באשר ליום האירוע מסרה כי חילתה בתחנת האוטובוס כשהנאשם עצר לידה, כשברכבו חבר, והציע לה טרמפ. היא עלתה לרכב, ולאחר שהורידו את החבר המשיכו לביתה. משהגיעו לביתה הנאשם שאל אם יכול להיכנס לשתות, והיא אמרה לו שהוא יכול, אבל שאחר כך ייצא. זאת אמרה כי "אני מכירה אותו ולא רציתי שיעלו לו כל מני רעיונות או שהוא ירצה לנסות משהו". (ע"מ 8 בשורות 7-8). לאחר ששתה ניסה לשכנע אותה לנשקו. אמר לה "כאילו נו, רק נשיקה אחת וכל מיני דברים כאלה" (ע"מ 8 שורות 11-12), היא סירבה וביקשה שילך, והלכה לכיוון הדלת כדי ללוותו החוצה.

לדבריה באותו שלב תפס לה את היד מאחור, בפרק כף היד, סובב אותה והצמידו אליו, וניסה לנשקה. היא זזה עם הצוואר, שמה ידיים על הפה, והוא הוריד לה את הידיים ונישק אותה בכח בפה. היא התרחקה ואמרה לו שוב ללכת. הוא שוב תפס אותה באותו האופן, שוב משך אותה אליו ונישק אותה, "רק שעכשיו הוא התחיל ללכת לכיוון הספה, והוא דחף אותי על הספה. הוא עלה מעליי, תוך כדי שהוא מנשק את הפה והצוואר שלי ומתחכך בי דרך הפנים. ביקשתי ממנו להפסיק, אמרתי שירד ממני, ניסיתי להדוף אותו ממני, והוא בשלב מסוים לקח את הידיים שלי וביד אחת הוא..מעל הראש שלי, תוך כדי שהוא עדיין מנשק אותי ואת היד השנייה הוא הכניס מתחת לחולצה שלי ומתחת לחזייה, עדיין התחכך בי. .. אחרי שהוא עזב את הידיים שלי הוא...את היד שלו לצוואר שלי וחנק אותי בצורה של, לא מטפורית, אלא באמת לא יכולתי לנשום". (ע"מ 8 שורות 23-31 - הסימן...מסמן קטע שלא נשמע היטב).

לדבריה הרגישה שהיא לא יכולה לנשום פרק זמן שהרגיש עבודה כמו נצח. אחרי שהוא שחרר את הצוואר שלה, הרים את החולצה שלה ומשך את החזייה שלה למטה והתחיל לנשק לה את החזה, ובשלב הזה הצליחה להוריד אותו ממנה, לקחה את מפתחות הרכב שלו, יצאה החוצה והוא יצא אחריה. היא הביאה לו את המפתחות שלו, והוא המשיך לשכנע אותה לנשק אותו "נו, רק נשיקה אחת". היא אמרה לו שלא, וסגרה את השער בפניו. בתגובה צעק לה "את סתם מנסה להיות מישהי שאת לא, והתקדם לכיוון הרכב". (ע"מ 9 שורה 11)

לדבריה, "אחרי זה פשוט הבנתי שכל מה שהיה, לא היה בהסכמה". (ע"מ 9 שורות 12-13), היא נכנסה להתקף חרדה, והלכה להתקלח. היא ניסתה להתקשר לשלושה חברים קרובים ולספר להם מה קרה, אך הם היו עסוקים. היא הלכה לישון, התעוררה מספר פעמים וחזרה לישון. כשאחיה הגיע היא אמרה לו שהיא צריכה לדבר איתו וסיפרה לו שהנאשם נישק אותה בכוח. הוא עצר אותה ואמר לה שזה פלילי ושהיא חייבת לספר להורים ולהגיש תלונה. היא ביקשה שלא יספר. הוא התקשר לאמם וסיפר לה. כשאמה הגיעה הביתה היא שאלה מה קרה, משום שחשבה שמדובר רק על נשיקה בכוח, ואז סיפרה לה המתלוננת כל מה שקרה ואמה אמרה לה שחייבים להגיש תלונה, ואכן באותו היום הגישה את התלונה, לאחר שאביה חזר הביתה.

בהמשך חקירתה, לשאלת ב"כ המאשימה, סיפרה המתלוננת כי בעבר היה הנאשם מנסה לשכנע לבצע מעשים מסוימים באמצעות אפליקציה בשם "שוואזי". היא פירטה שזה "מסך שחור שכמה משתתפים יכולים לשים את האצבע ואז הצבע נמשך לאצבע מסוימת כאילו. אז כמה מפגשים שהיו לפני, אם הייתי אומרת נגיד לא או משהו, אז הוא היה אומר לי לא, בואי נעשה שוואזי על זה". (ע"מ 9 שורות 29-31). לדבריה, גם ביום האירוע הוא ניסה לשכנע אותה "לעשות שוואזי על זה", והיא סירבה.

משהתבקשה להתייחס לגרסת הנאשם, הכחישה כי היא זו שביקשה מהנאשם טרמפ, משום שלדבריה אינה רואה טוב מרחוק, ולא הייתה יכולה לזהות שמדובר בנאשם. כמו כן הכחישה את טענת הנאשם לפיה כשהיא מזמינה אותו לשתות מים, מדובר למעשה ב"קוד", ביניהם למגע פיסי. לדבריה, כשהיא מעוניינת במשהו אין לה צורך להשתמש במילות קוד. היא הכחישה את גרסת הנאשם לפיה המגע ביניהם היה בהסכמה, והדגישה כי ניסתה להדוף אותו פיסית, ו"אם זה בעיניו הסכמה אז יש בעיה". (ע"מ 10 שורות 27-28).

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת מדוע לא סיפרה במשטרה על משחק ה"שוואזי", והשיבה כי לא חשבה שזה רלוונטי, אולם הזכירה את הדבר בשיחה המקדימה עם התובעת לפני העדות, משום שהתובעת ביקשה ממנה לפרט, והיא תיארה את ה"שוואזי" כחלק מניסיונות השכנוע של הנאשם.

עוד מסרה כי לא רצתה שהנאשם ייכנס לביתה, משום שהיא "לא מתה על זה שיש אנשים בבית שלה (ע"מ 15 בשורה 11), ו"לא מתה על זה" שנכנסים אליה הביתה (ע"מ 21 בשורה 3), וגם כי חששה שינסה לנצל את ההזדמנות, אך בכל זאת חשבה לנכון כי ראוי לאפשר לו לשתות כוס מים אחרי שנתן לה טרמפ. היא הכחישה כי היא פחדה מהוריה בשל העובדה שהכניסה בן לביתה, והכחישה כי אמרה לנאשם שאחיה צריך להגיע הביתה. לאורך חקירתה הנגדית הוסיפה והכחישה כי קיים איסור מטעם הוריה להכניס אנשים זרים לביתם, ("אין נוהל כזה" - ע"מ 34 שורה 28), והביעה ביטחון כי לא הייתה אמורה להיות להוריה בעיה עם העובדה שהנאשם נכנס לשתות כוס מים.

בשאלות הנוגעות למפגשי העבר האינטימיים, מסרה כי מפגשים אלו היו תמיד בביתו של הנאשם וביזמתו. היא אישרה את דברי הסנגור, לפיהם באירועים הקודמים חלק מהאינטראקציה הייתה בהסכמה, ואף שלעיתים אמרה "לא", הנאשם המשיך, וזה היה בסדר, כי זה היה חלק מההסכמה (ע"מ 29 שורות 26-28).

היא מסרה כי היו פעמים שאמרה "לא", ועמדתי על הלא שלי" (ע"מ 18 שורה 2), ואישרה כי היה מקרה בעבר שהוא עשה לה מסאז' בהסכמתה, והתחכך בגופה, וכשהיא אמרה "לא", הוא התנצל והפסיק, אך היו מקרים בעבר שאמרה "לא" והוא המשיך, "ואני באותה תקופה חשבתי שאם הכל זה בהסכמה, אז מי אני שאגיד לא כחלק מזה, אבל היו פעמים שהוא רצה משהו, היו פעמים שהוא רצה להעביר את זה למין אוראלי, ואני אמרתי לו שלא, ועמדתי על זה למרות שהוא ניסה". (ע"מ 19 שורות 10-14).

משנשאלה מה ההבדל בין מקרי העבר הללו לבין האירוע נשוא כתב האישום השיבה: "באירועים כמו שאתה ציינת, אמרתי לא, הדבר היחידי שאמרתי היה פשוט לא לא, לא זלגתי יותר מזה, לא זה. כי שוב כמו שאמרתי לך, חשבתי שאם הכל בהסכמה, אז מי אני שאגיד לא. באותה תקופה זה היה תקופה שלא רציתי, כאילו בתקופה שאחרי זה, בתקופה של האירוע, זו הייתה תקופה שלא רציתי כלום עם אף אחד, ולא רק שאמרתי לו לא, אמרתי לו תפסיק, אמרתי לו תרד ממני פיסית, פיסית ניסיתי להדוף אותו ממני". (ע"מ 19 משורה 31 ועד ע"מ 20 בשורה 4). בהמשך חזרה ותיארה כי תקופת האירוע הייתה תקופה בה "לא רציתי יותר מידי דברים" (ע"מ 49 שורה 31).

משנשאלה על מהות הקשר עם הנאשם, מסרה כי מלבד התכתבויות אקראיות בסנפצ'אט, מדובר באדם שאינו קרוב אליה: "אין בינינו אינטראקציה של יותר מ"היי ביי".". (ע"מ 23 בשורה 4).

משהקשה הסנגור ושאל כיצד היא מנהלת מגעים אינטימיים הכוללים מגע בלי חולצה וחזייה, עם הנאשם אך מתעקשת שאינו אדם קרוב אליה, הדגישה כי מעבר לחולצה וחזייה "המכנסיים והתחתונים מעולם לא ירדו" (ע"מ 23 שורה 30), והוסיפה: "אני והוא לא ניהלנו שום קשר מעבר לאותם שני מפגשים לא בבית ספר, לא מעבר לבית ספר, אני מאוד

בספק שהיינו קרובים, אנחנו שנינו הסתובבנו בחוגים מאוד שונים, שום אינטראקציה לא הייתה בינינו חוץ מאותם..." (ע"מ 24 שורות 11-14).

בהמשך מסרה כי חברותיה לא אהבו את הנאשם ודיברו בו סרה, ואילו היא נהגה להגן עליו: "כשאני יושבת עם חברות שלי, היו מדברים על ילדים מהשכבה והיה יוצא מצב שהיו מדברים עליו, והיו אומרים שהוא מבן אדם לא משהו, תמיד הייתי אומרת אני לא יודעת מה איתו עכשיו, אבל כשאני הכרתי אותו הוא היה אחלה" (בע"מ 30 שורות 29-33). לטענתה, אינה סבורה כי ייתכן והנאשם פירש אחרת ממנה את מהות הקשר ביניהם. כמו כן, לטעמה לא ייתכן והנאשם לא הבין כי אינה מעוניינת במגע באירוע נשוא כתב האישום, משום שכאמור ביקשה ממנו כמה פעמים להפסיק, והדפה אותו פיסית כמה פעמים: "כשהוא דחף אותי על הספה ניסיתי להדוף אותו, כשהוא משך אותי אליו אמרתי לו לא. ניסיתי להתחמק עם הראש, שמתי ידיים אל הפה. אני בטוחה שגם את זה הוא היה אמור להבין." (ע"מ 27 שורות 4-6).

בהמשך חזרה וטענה כי המקרה הנוכחי היה שונה לחלוטין מאירועי העבר: "כל מה שהיה בהתנהלות הזאת היה ביותר אינטנסיבי ואגריסיבי ויותר מידי בכח". (ע"מ 43 בשורה 18).

משנשאלה מדוע בעדותה במשטרה, סיפרה רק על אירוע עבר אחד שכלל נשיקה, ורק במהלך העימות עם הנאשם אישרה כי היה יותר מאירוע אחד, אשר כלל מגע אינטימי מעבר לנשיקה, מסרה כי זה "במקרה, אין סיבה" (ע"מ 31 שורה 33).

המתלוננת חזרה וטענה כי מעולם לא יזמה מגע עם הנאשם: "אף פעם לא יזמתי. אף פעם לא יזמתי" (ע"מ 46 בשורה 1), "לא בפעמים קודמות גם בפעם הזאת, אני לא יוזמת" (ע"מ 46 בשורה 3). משעומתה עם הודעת "ווטסאפ" ששלחה לנאשם לפני אחד המפגשים ביניהם, ובו שאלה אותו אם "עדיין רלבנטי כל הקטע של לבוא אליך אחרי בית ספר", השיבה כי היא משערת שהוא יזם את המפגש, והיא רק בדקה אם הוא עדיין רלוונטי. היא חזרה והדגישה כי את המגע עצמו מעולם לא יזמה.

לדברי המתלוננת אביה לא ידע בזמנו כי היו לה יחסים אינטימיים עם הנאשם, וגם את אמה שיתפה בכך רק כשסיפרה לה מה אירע ביום האירוע. לדבריה, אמה היא זו שהתעקשה לפנות למשטרה. עוד מסרה כי אם אחיה לא היה מספר להורים, היא לא הייתה מספרת להם ביוזמתה.

משנשאלה על מהות דבריה בחקירה הראשית לפיה הבינה בדיעבד כי כל מה שהיה לא היה בהסכמה, מסרה כי "אחרי שהוא הלך הבנתי, האירוע חלחל לי, כי הייתי בהלם מהאירוע, תסלח לי. אבל האירוע חלחל לי והבנתי שכל מה שהיה לא היה בהסכמה" (ע"מ 37 שורות 27-30). בהמשך השיבה: "תוך כדי האירוע ידעתי שזה לא בהסכמה, הבנתי שמה שהיה לא היה בסדר. ידעתי שזה לא בסדר, אבל הייתי בהלם כדי להבין את המשמעות של מה שקרה". (ע"מ 38 שורות 1-3).

המתלוננת הכחישה כי נפלה עם הנאשם לספה, ועמדה על כך שדחף אותה. משנשאלה היכן ממוקמת הספה ביחס למטבח מסרה "היא רחוקה, היא פשוט רחוקה, היא די רחוקה. היא בקצה של הבית הזה, כאילו המטבח בקצה אחד איפה שהשיש וזה, והיא בקצה אחר." (ע"מ 30 שורות 23-24).

משהטיח הסנגור בפני המתלוננת את העובדה לפיה האירוע הסתיים כשהדפה את הנאשם מעליה לראשונה, מסרה "כשהצלחתי להדוף אותו ממני. במשך כל האירוע ניסיתי להדוף אותו ממני, ניסיתי ללא הצלחה". מששאל הסנגור

"במשך כל האירוע ניסית להדוף אותו ממך?" השיבה: "מהשנייה שנפלנו, מהשנייה שהוא דחף אותי". בתגובה אמר הסנגור "ראית מה יצא לך?" והיא השיבה "סליחה, בטעות". (ע"מ 39 לפרוטוקול בשורות 11-15).

בהמשך חזרה וטענה "אחרי שהוא דחף אותי על הספה ועלה מעליי ונישק אותי ונגע בי, אמרתי לו להפסיק, אמרתי לו רד ממני. פיזית ניסיתי להדוף אותו ממני ולאורך כל החלק שהיה על הספה" (ע"מ 40 שורות 17-19). לשאלת הסנגור השיבה כי רוב האירוע היה על הספה, אך לא ידעה להעריך כמה זמן נמשך אותו אירוע.

משנשאלה האם נותרו סימנים על גופה מהחניקה המתוארת השיבה "לצערי לא" (ע"מ 27 בשורה 28). היא חזרה על כך בהמשך באומרה "הלוואי שהיה נשאר סימן" (ע"מ 43 שורה 27). היא נימקה זאת בכך שמשום שלא נשאר על גופה סימנים אין לה כל יתרון על פני הנאשם, מעבר לכך שהיא דוברת אמת (ע"מ 44 שורה 2).

משנשאלה מדוע היא חושבת שהנאשם אמר לה "את מנסה להיות מישהי שאת לא", השיבה כי לא הבינה את הדבר באותו הרגע, אולם היום היא חושבת שהתכוון לכך שמאחר "שבאותו מפגש התנגדתי והוא יודע שהתנגדתי, ובשאר המפגשים לא, אז אני מנסה להיות מישהי שאני לא" (ע"מ 44 שורות 13-14). בהמשך חזרה ואמרה כי בהתרחשויות הקודמות אמרתי פשוט לא, ואז היה את כל הקטע של השוואזי אבל לא תמיד כשעמדתי על שלי...לא קרה." משנשאלה אם ה"שוואזי" גרם לה להסכים מסרה כי "אם לא רציתי משהו, והיו פעמים שהוא רצה דברים שאני לא הייתי מוכנה אליהם, והייתי אומרת לא, והוא היה מנסה את השוואזי ובכל זאת הייתי אומרת לא, וזה לא היה קורה, לא מתוך התחשבות שלו אבל כן היו פעמים". היא הוסיפה "לא רציתי אף פעם את השוואזי הזה, זה היה נראה לי דבר מגוחך" (ע"מ 44 שורה 31).

המתלוננת מסרה כי בשום שלב של האירוע, או בשום אירוע אחר, אינה זוכרת כי הנאשם אמר לה "ככה את אוהבת את זה", כן הכחישה כי אמרה לנאשם שאחיה צריך להגיע הביתה והכחישה באופן גורף את כל גרסת הנאשם כשקרית, כולל טענותיו כי היא זו שהזמינה אותו הביתה, ושכל המגע ביניהם היה בהסכמה ואף הכחישה טענותיו כי אחז בישבנה ובעורפה במהלך האירוע.

עוד מסרה כי עד היום היא סובלת מחרדות בשל האירוע.

עדויות עדי התביעה הנוספים: אחיה והוריה של המתלוננת

עדי התביעה העידו בפני בית המשפט ביום 20/06/2021.

העד ... אחיה של המתלוננת, מסר כי ביום האירוע הגיע לביתו לאחר סיום לימודיו, ככל הנראה בין השעות 13:40 ל 14:30 לערך. כשנכנס לבית שמע את המתלוננת קוראת לו. היא סיפרה לו שהנאשם נתן לה טרמפ הביתה וביקש להיכנס לכוס מים והיא הסכימה. הוא שתה כוס מים ואז "אמר לה שאם היא רוצה שהוא יילך היא צריכה להביא לו נשיקה". משהתנגדה הוא תפס אותה בכוח ומשך אותה. לדברי העד, באותו רגע הסיק שזה אירוע פלילי והחליט לדווח להוריו, ואז המתלוננת יצאה מן הבית כי לא רצתה לספר להם.

כזכור לעד הוא התקשר לאמו, אמר לה "שקרה משהו וזה לא לטלפון שתחזור הביתה". אמו שבה הביתה והוא סיפר לה על המקרה, ואז היא נסעה להביא את המתלוננת, שבאותה עת לא הייתה בבית.

בחקירתו הנגדית מסר העד כי הוא יודע שהנאשם והמתלוננת מכירים מכיתה ה', וכי המתלוננת מעולם לא סיפרה לו שהייתה ביניהם מערכת יחסים אינטימית. גם לא כשסיפרה לו על האירוע נשוא התיק. לעומת זאת אישר שהיא כן סיפרה לו על מערכות יחסים אינטימיות שהיו לה עם בנים אחרים. משנשאל מדוע לדעתו לא סיפרה לו על הנאשם מסר "אני לא יודע...אני לא חושב...אני לא חושב שהייתה מערכת יחסים עם הנאשם. אם הייתה ביניהם מערכת יחסים היא הייתה מספרת לי." (ע"מ 8 שורות 31-32). לדבריו, הוא יודע בוודאות שהמתלוננת לא שיתפה את הורים במערכות יחסים אינטימיות שלה כלל.

לדבריו, אינו זוכר אם אמר לאמו בטלפון שהייתה נשיקה בכוח, או שרק אמר לה לבוא הביתה. כן מסר כי המתלוננת בכתה במהלך השיחה עמו. משנשאל מדוע לא סיפר במשטרה כי בכתה, מסר כי "לא חשבתי...אין קשר למקרה אם היא בכתה או לא. היא יצאה מהבית בבכי" (ע"מ 8 שורות 14-15). לדבריו, המתלוננת ביקשה ממנו שלא לספר להורים. הוא תיאר את מערכת היחסים של המתלוננת עם ההורים כטובה, וכי לאחר המקרה יש פתיחות הרבה יותר טובה. "לפני כן היא לא הייתה מספרת לה (לאמם), דברים שקורים בגלל גיל ההתבגרות" (ע"מ 10 שורה 11).

משנשאל האם יש חוק בבית שלא נותנים לאנשים להיכנס אם לא מודיעים להורים השיב בחיוב, ואמר כי אם היה מכניס מישהו הביתה היה מודיע להורים.

אמה של המתלוננת, העידה כי ביום האירוע, עת הייתה בקניות בסביבות השעה שתיים וחצי, קיבלה שיחה מבנה שאמר לה שהמתלוננת סיפרה לו, שהנאשם נישק אותה בכח ודחף אותה לעבר הספה. לדבריה, בנה סיפר לה כי אמר למתלוננת שצריך לספר להורים, והמתלוננת נלחצה מזו ויצאה מהבית בוכה. העדה התקשרה למתלוננת, אשר פרצה בבכי וביקשה ממנה לחזור הביתה. הן סיכמו ביניהן להיפגש באזור בית הכנסת לשכונה. במהלך הנסיעה התקשרה לבעלה ושיתפה אותו, והוא אמר שהוא כבר מגיע הביתה ושצריך לדווח למשטרה. העדה אמרה לו שיגיעו קודם כל הביתה וישמעו את המתלוננת ואז יחליטו.

בינתיים הגיעה המתלוננת הביתה עצמאית. כשהעדה נכנסה הביתה המתלוננת הייתה בחדר. היא בכתה מאוד וביקשה מהעדה שתחבק אותה. היא סיפרה לה כי חודש קודם לכן בערך, היא הייתה באישור שלה אצל הנאשם בבית, ושם בהסכמה היא התנשקה איתו "הוא נגע בה ולא היה מעבר לזה כלום וזה היה בהסכמתה" (ע"מ 11 שורה 27). לאחר מכן סיפרה לה על אירועי אותו היום, על כך שכשהגיעו המתלוננת והנאשם הביתה הוא ביקש לשתות והיא נתנה לו, ואז ביקש לנשקה והיא סירבה, והוא ניסה לנשקה בכל זאת. עוד סיפרה כי אז דחפה אותו הוא דחף אותה לעבר הספה. העדה שאלה את המתלוננת אם היא ניסתה להתנגד, והמתלוננת אמרה לה שלא יכלה בגלל המשקל שלו, ושהוא שם את ידו על צווארה והיא הרגישה שהיא נחנקת. בשלב מסוים הוא זז ממנה והיא הצליחה לקום. היא לקחה את מפתחות רכבו ופתחה את הדלת ויצאה איתם ואז הוא יצא החוצה.

העדה מסרה למתלוננת כי בכוונתה ליידע את הורי הנאשם ולפנות למשטרה, והמתלוננת חששה, אך הסכימה. לאחר מכן התנהלו שיחות עם הורי הנאשם, שניסו לשכנעם לא לפנות למשטרה, ולשמוע את שני הצדדים. בינתיים בעלה נכנס הביתה והם החליטו לגשת להגיש תלונה במשטרה.

לשאלת ב"כ המאשימה, מסרה העדה כי המתלוננת היום מנסה להראות שהיא בסדר, אך חוששת להישאר לבד בבית, היא הולכת עם גז פלפל ואף ביקשה שיהיה לה נשק. היא אף ביקשה שיחליפו את הסלון. היא תיארה אירוע בו המתלוננת קפצה בבהלה רק משום שאביה הניח ידו על השולחן.

בחקירתה הנגדית מסרה שמערכת היחסים בינה לבין המתלוננת די טובה. היא אישרה כי המתלוננת לא סיפרה לה עובר לאירוע על מערכת היחסים עם הנאשם. כשסיפרה לה לאחר האירוע, סיפרה לה שהיה אירוע של נשיקה והתמזמזות.

משנשאלה האם על פי הנוהל המשפחתי ההורים צריכים לאשר לילדים ללכת לחברים, אישרה ואמרה שחשוב לה לדעת היכן ילדיה נמצאים. היא גם אישרה שהבאת חברים הביתה דורשת אישור מהם, אולם מיד הוסיפה מיוזמתה, כי זה לא כולל מישהו שבא לבקש כוס מים, וכן כי היו מקרים של חברים שהגיעו ללא הסכמה.

לטענתה, בשיחת הטלפון עם בנה, הוא סיפר לה על אירוע של נשיקה בכוח ודחיפה לספה. משעומתה עם הדברים שמסרו בני המשפחה במשטרה אודות נשיקה בלבד, מסרה כי במשטרה היו מאוד נרגשים ונסערים, וכן כי מאז האירוע שוחחו על המקרה בבית לא מעט, והיא ניזונה גם ממה שהמתלוננת סיפרה להם במהלך הימים שלאחר מכן וכל פעם שדיברו על האירוע. לדבריה, אינה יכולה להסביר מדוע לא סיפרה במשטרה על החניקה, אולם היא בטוחה שהמתלוננת סיפרה לה על כך.

עוד הוסיפה, כי כשחזרו מהמשטרה המתלוננת שברה את הכוס שהנאשם שתה ממנה.

משנשאלה מי החליט ללכת למשטרה, השיבה שבעלה הוא שהחליט, אולם גם היא חשבה שצריך. כן מסרה כי לדעתה המתלוננת לא רצתה ללכת למשטרה משום שידעה מה תהיה מהות ההליך והקשיים הכרוכים בו.

יצוין כי העדה הייתה נרגשת מאוד במהלך העדות, והרבתה לבכות.

אביה של המתלוננת העיד כי זוכר שקיבל טלפון מאשתו, שבכתה וסיפרה שהייתה בעיה ביחס לביתם. כשחזר הביתה שמע את כל הסיפור, אולם ייתכן ששמע כבר בדרך. כשחזר הביתה שוחח עם המתלוננת בחדרה והגדיר את השיחה "אחת השיחות היותר קשות שעברתי בחיים שלי" (ע"מ 16 בשורה 27). לאחר מכן אשתו שוחחה עם הוריו של הנאשם ולאחר מכן ניגשו לתחנת המשטרה. לדבריו הם מתמודדים עם השלכות האירוע עד עכשיו.

משנתבקש לפרט את תוכן שיחת הטלפון עם אשתו מסר "אני לא זוכר את השיחה, כי... (אשתו) טיפוס שלוקח ללב ובוכה. סיפרה לי שהייתה בעיה עם ב', ונתנה לי להבין פחות או יותר מה היה" (ע"מ 16 בשורות 31-31). משהתבקש לפרט אמר "היא הכניסה את א' אליה הביתה, כי הוא ביקש לשתות מים. הוא בא לנשק אותה בכוח ותקף אותה. זה פחות או יותר מה שסיפרה לי" (ע"מ 17 שורות 1-2). כשהגיע הביתה ראה את ביתו בוכה בכי לא רגיל, ראה את אשתו מנסה לשמור על קור רוח, לאחר שהמתלוננת נרגעה סיפרה לו על שאירע: שהנאשם ניסה לנשקה בכוח, היא התנגדה, הוא דחף אותה על הספה, תפס לה את הידיים שלא תוכל להתנגד. את לא מבינה מה זה עושה לי הדבר הזה. אח"כ הבנתי שהוא שם לה את הידיים על הצוואר והיא ניסתה להתנגד. כאב לי שלא הייתי שם". הוא הוסיף וסיפר כי בבית הם מנסים להדחיק את האירוע, אולם ברור שחל שינוי בביתו. הוא סיפר כי כששאל את ביתו בקניון מה היא רוצה במתנה ענתה שהיא רוצה סכין. עוד הוסיף כי רכשה לעצמה דוקרן וגז מדמיע. סיפר כי היא לוחצת עליהם לעבור דירה, לשנות את כל סדרי חייהם, אינה מסוגלת לשבת על הספה בסלון, וכשמציעים לה טיפול היא נסגרת בחדר ובוכה.

בחקירתו הנגדית מסר העד כי אינו זוכר במדויק את תוכן שיחת הטלפון הראשונה עם אשתו. לדבריו: "היא אמרה שא' היה אצלנו בבית ותקף את ב'. אני שאלתי אם היה אונס, אני לא מאחל לאף אחד להרגיש מה שאני הרגשתי" (ע"מ 18 בשורות 19-20).

עוד מסר כי הוא בטוח שאשתו והמתלוננת סיפרו לו על נשיקה בכוח. משנשאל מדוע במשטרה מסר כי השתמש במילים "ניסה לתת לה נשיקה", השיב: "מה לא בסדר? לתת לה נשיקה זה לא בכח? אתה מכיר דרך אחרת מלתת נשיקה? המילה בכוח הייתה קיימת" (ע"מ 18 בשורות 32-33, והוסיף כי במשטרה היה בסערת רגשות. כן מסר כי אינו יודע אם בסופו של דבר הייתה או לא הייתה נשיקה: "אם הוא הצליח או לא, אני לא יודע, אבל כל הכבוד לבת שלי" (ע"מ 19 בשורה 4).

עוד השיב כי לא שמע על משחק בשם "שוואזי" לעולם. לדבריו שמע מאשתו או מהמתלוננת במהלך אחת מהשיחות שאחרי האירוע, כי היה מגע אינטימי בין המתלוננת לנאשם בעבר, אך אינו יודע פרטים.

העד הכחיש כי ידוע לו על חוק לפיו אסור להכניס חברים הביתה, אולם מסר כי ייתכן והיה איסור כזה בין אשתו לבין הילדים. משנשאל האם המתלוננת סיפרה לו שהנאשם חנק אותה, השיב כי היא סיפרה ששם ידיים על צווארה.

ראיות נוספות

ב"כ המאשימה הגישה את חקירתו של הנאשם במשטרה ואת דו"ח העימות שבוצע בין המתלוננת לנאשם במשטרה.

מעיון במסמכים עולה כי במשטרה עמדו הנאשם והמתלוננת על גרסאותיהם, בדיוק באופן בו הוצגו בבית המשפט.

עדות הנאשם

הנאשם העיד בפני בית המשפט ביום 12/09/21. בתחילת עדותו היה נרגש מאוד, בכה והתקשה בנשימה.

בהמשך סיפר על עצמו, ועל מערכת היחסים עם המתלוננת, אותה הכיר מילדות. לדבריו מכיתה ז' עד י' היחסים היו של "שלום שלום" ולא יותר מכך, אך בכיתה י"א היו להם, לפני האירוע נשוא כתב האישום, שלושה מפגשים אינטימיים, אותם הגדיר "מגע מיני ללא יחסי מין" (ע"מ 24 בשורה 26). כשהיו ביחד בלבוש מינימלי. הוא מסר כי המפגשים היו גם בביתו וגם בביתה.

באשר לאירוע נשוא כתב האישום, מסר כי ביום האירוע חזר הביתה מבית הספר והבחין במתלוננת מסמנת לו לעצור בתחנת האוטובוס. הוא עצר והציע לה טרמפ. לאחר שהורידו את חברו שהיה עמו, הגיעו לביתה והיא הציעה לו להיכנס לשתות כוס מים. הוא אמר לה "את אוהבת לעשות את זה? אה", והיא אמרה לו "כן אני מתה על זה". לדבריו חילופי הדברים היו על רקע היחסים הקודמים ביניהם, כאשר "היו את כל ההזמנות האלה, הפעם זה היה כוס מים, והיו את כל סוגי ההזמנות. היה פעם שהיא אמרה לי שהיא צריכה שאני אעזור לה ללמוד מתמטיקה ולמדנו למתמטיקה כשהיא באה אליי ואז עברנו ליחסים אישיים" (ע"מ 25 שורות 10-14).

לטענתו הבין את ההזמנה לכוס מים, כאמירה שהיא רוצה יחסים אינטימיים, ותגובתה חיזקה את הרושם. השניים נכנסו לבית, המתלוננת מזגה לו כוס מים. הנאשם שתה, והמתלוננת הגיעה מולו והורידה לו את הכוס מהיד, והחלה לנשקו בפה. הם החלו להתנשק תוך שהוא נוגע לה בישבן, ושם לה יד על העורף. לדבריו, המתלוננת הורידה את ידו מהעורף שלה, והוא החזיר אותה, כפי שקרה במפגשים שהיו ביניהם בעבר: "זוהי היה מן משחק כזה, משהו לא יודע איך להסביר. משחק כזה בינינו שהייתי שם לה את היד על העורף והיא הייתה מורידה לי" (ע"מ 25 בשורה 28).

השניים המשיכו להתנשק ולהתקדם לסלון, "ואז אני עומד מולה כשמאחוריה נמצאת הספה. היא מושכת אותי אחורה איתה לכיוון הספה, נשארתי עומד על הרגליים ואני מחזיק עם הידיים את הספה". הנאשם הוסיף ומסר: "אני מולה והיא מושכת אותי מולה והיא מושכת אותי אליה לספה ואני החזקתי עם הידיים לא נפלתי עליה. נעמדתי והיא מושיטה לי את היד, הבנתי מזה שהיא רוצה שאני ארים אותה, הרמתי אותה עם היד ואנחנו ממשיכים להתנשק ותוך כדי אני גם נגעתי לה בישבן ואחרי כמה זמן שהכל היה בסדר היא אומרת לי שאח שלה צריך להגיע ואני צריך ללכת, אמרתי לה זה בסדר אני הולך והיא הביאה לי מהשולחן את המפתחות והיא ליוותה אותי החוצה, יצאנו ביחד החוצה, והיא ליוותה אותי להתראות וזהו" (מע"מ 25 שורה 32 ועד ע"מ 26 בשורה 12).

לשאלה, מה תגובתו לגרסתה של המתלוננת מסר: "שהיא משקרת ותמיד שמתי לב שהכל בסדר, ושהיא מרגישה בנוח ואין מצב שהידיים שלי היו על הצוואר בקדימה של הצוואר ולא הייתי לוקח מה שיש לי יותר מאחרים ומשתמש בזה נגדם. לא הייתי לוקח את הכוח שלי וחונק אותה ולא הייתי עושה משהו למישהו כנגד מה שהוא רוצה". (ע"מ 26 בשורות 15-17), הנאשם אף הכחיש כי נגע למתלוננת בחזה. לא מעל החולצה ולא מתחת לחולצה ושוב הוסיף "בחיים לא הייתי עושה משהו נגד הרצון שלה, ותמיד היה לנגד עיניי שתמיד אני אעשה מה שתואם לבן אדם גם עכשיו יש לי חברה ואני מכבד אותה ועם כל בת שאני אהיה איתה, בחיים לא אעשה משהו שהוא לא בסדר". (ע"מ 26 בשורות 15-25).

משנשאל מדוע שהמתלוננת תעליל עליו, בכה הנאשם והשיב שאינו יודע למה שהיא תעשה דבר כזה. הנאשם חזר והדגיש כי הדברים בהם הוא מואשם מנוגדים לאורחותיו ועקרונותיו וכי תמיד הקפיד על כך שהמתלוננת תרגיש בנוח במהלך המגעים ביניהם. לדבריו "תמיד רציתי שהיא תוביל והיא הובילה... גם במהלך המפגשים האינטימיים ומה שהיה בתוכם, הייתה מאוד דומיננטית, קבעה לאן זה ילך וזה גם מה שאני רציתי.... בכל המפגשים היא הייתה דומיננטית והייתה מובילה את הדברים" (ע"מ 27 שורות 14-22).

הנאשם הוסיף וסיפר על קשייו מאז האירוע, ועל כך שהיה מוכן לעשות כל דבר כדי להוכיח את חפותו. לבסוף ביקש לומר כי "חשוב לי הכבוד לאחר והערכים של התורה, ואהבת ישראל, ולהצליח להשפיע במדינה ולא רוצה שבגלל משהו שאומרים ומשהו שנפל עלי ישתנו לי החיים כי זה לא מגיע לי וזה לא מה שצריך להיות".

בחקירתו הנגדית סיפר על המפגש האינטימי הראשון ביניהם, כאשר המתלוננת ביקשה ממנו ללמד אותה מתמטיקה ובמהלך המפגש "דיברנו על מבחן אבל זה מהר מאוד השתנה לנושא אחר שב' הייתה הדומיננטית בו... זה הפך להיות שיחה, שב' שוחחה על דברים יותר אינטימיים שהיו לב' כשהיא מדברת ומספרת לי, ואחרי זה גם כשאני מספר לה. וזו הייתה הפעם הראשונה שגלשנו למגע אינטימי" (ע"מ 28 שורות 15). לדבריו באותה פגישה היו נשיקות והוא נגע לה בישבן. לטענתו, היא יזמה את הנשיקה, לאחר מכן הוא נגע לה בישבן "והכל היה בסדר וגם דיברנו אחרי זה והכל היה טוב" (ע"מ 28 שורה 20). עוד הוסיף כי אירוע זה היה אצלו בבית, ולאחר זמן מה הזמינה אותו לביתה, ואמרה שיש לה בית ריק. מפגש זה היה קצר יחסית וכלל נשיקות ונגיעות בישבן. לאחר מפגש זה היה מפגש נוסף אצלו בבית: "בפעם הזאת היו נשיקות ונגעתי לה בישבן וזאת הפעם היחידה שהיינו בלי בגדים חוץ מבגדים מינימאליים". (ע"מ 29 שורות 1-2). הנאשם השיב לשאלות ב"כ המאשימה, כי היו קובעים להיפגש בווטסאפ או פנים אל פנים, וכי תדירות המפגשים הייתה של כחודש וחצי חודשיים בין פעם לפעם.

הנאשם עמד על כך שביום האירוע נשוא כתב האישום, המתלוננת היא שסימנה לו לעצור לה לטרמפ. לדבריו לא הבחין בה עד שסימנה לו לעצור. כן עמד על כך שכשהמתלוננת היא שהציעה לו כוס מים, ושומר לה "את אוהבת לעשות את זה", והיא השיבה לו "כן אני מתה על זה", ודבריה הוסיפו לו ביטחון, כי ההזמנה לכוס מים הייתה למעשה הזמנה ליחסים

אינטימיים. לאחר מכן כשהורידה לו את הכוס ונישקה אותו התחזק בטחון.

לדבריו, ההזמנות של המתלוננת תמיד היו עקיפות "התירוצים באו מהכיוון שלה, כשהיא לא כותבת בווטסאפ להיפגש לדברים כאלה, תמיד יש מטרה אחרת, לכיוון אחר" (ע"מ 31 שורות 2-3). הוא הדגיש כי הקשר היה הדדי, וכי העדיף תמיד שהיא זו שתיזום את הקשר "יותר נוח לי שזה יבוא מהכיוון שלה, כי אני פחות מרגיש נוח להציע לאנשים ודברים כאלה" (ע"מ 31 שורות 15-16). משנשאל פעם אחר פעם מדוע המתלוננת השתמשה בתירוץ של כוס מים במקום להיות ישירה בכוונותיה, חזר הנאשם שוב ושוב על כך שהשאלות אמורות להיות מופנות למתלוננת, אך זה מה שהיה.

לשאלה, בדבר הטענה כי גם במפגשים הקודמים המתלוננת ניסתה להוריד את ידיו מעורפה השיב "כן זה משהו שהוא שגור, שקרה בפעמים הקודמות שהיינו נפגשים, שהייתי שם לה את היד על העורף והיא הייתה מורידה ואז היינו ממשיכים והכל היה בסדר. אם זה היה מפריע לה והייתי שם לב הייתי מפסיק...תמיד הכל התנהל בחיוך ובאווירה טובה ואח"כ היינו מדברים כרגיל. ואני בטוח שאם היה משהו מפריע, היא הייתה אומרת לי ודבר כזה לא קרה אף פעם". (ע"מ 32 שורות 2-9).

הנאשם הוסיף וטען כי הוא משתדל תמיד להיות אמפתי. הוא השיב כי הוא בטוח שלא היה רגע בו נפל ושכב על המתלוננת, וכי לא היה חש בנוח בסיטואציה כזו. לדבריו הדגים גם במטרה כי היה רכון על הספה מעל המתלוננת, כשידיו אחזו את הספה, ולא שכב עליה.

לדבריו, במהלך האירוע, המתלוננת ביקשה ממנו ללכת שכן אחיה צריך להגיע, והיא לא רצתה שייראה אותו שם. ברגע זה לטענתו קם והלך, כשהיא הביאה לו את המפתחות שהיו קרובים אליה, והיא ליוותה אותו לשער ונפרדה ממנה לשלום.

הנאשם חזר וטען כי במהלך האירוע לא אירע דבר שונה מגדר הרגיל, אשר יכול להסביר את העובדה כי התלוננה. הוא שב וטען כי האווירה הייתה טובה, הן במהלך האירוע והן כשנפרדו.

משנשאל כיצד ייתכן כי שעות ספורות לאחר סיטואציה כה נעימה "הכל מתפרק" השיב כי הלוואי והיה יודע "ואפשר לשאול את ב' ואת המשפחה של ב' למה הם פעלו כפי שהם פועלים ולמה" (ע"מ 33 שורות 29-31).

משנשאל מדוע אמר במטרה שהיא עושה את זה לעוד בנים, השיב "באמת במטרה כולי הייתי בלחץ, אני לא רוצה לקשר את זה שהיא הייתה עם עוד בנים, פשוט הייתי בלחץ והסקתי שאם זה קרה לי זה היה יכול לקרות גם לאחרים" (ע"מ 34 שורות 1-2). משנשאל לגבי אפליקציית ה"שוואזי", טען כי באירוע נשוא כתב האישום לא היה שימוש באפליקציה, אך בעבר היה שימוש. הוא אינו זוכר במדויק, אך זוכר שזה היה קשור ליחסים אינטימיים.

משהוטחה בנאשם גרסתה המלאה של המתלוננת בסוף חקירתו הנגדית השיב: "ללא ספק זה לא מה שהיה וזה למה שקרה באותו היום. בחיים לא הייתי מתנהג כך לאף בן אדם ובטח לא לבחורה. אין סיבה לעשות דבר כזה ואני לא רוצה שבגלל שקר כזה ייגמרו לי החיים, כי אני רוצה להתגייס ואמרת ליבי"ש כמה חשוב לי. זה שקר, זה לא נכון."

משנשאל האם יש סיבה כלשהי, קטנה וגדולה שהמתלוננת תשקר על דבר כזה השיב "הלוואי שהייתי יודע, אני מוכן ללכת עם האמת שלי והייתי נותן הכל לדעת כדי לדעת. הכל ואני לא יודע" (ע"מ 34 שורות 25-30).

בחקירתו החוזרת הקריא הנאשם את הודעות הווטסאפ בהן נדברו הוא והמתלוננת להיפגש בביתו, שתחילתן בהודעה

מהמתלוננת: "עדיין רלוונטי כל הקטע של לבוא אלייך אחרי בית הספר?...וסופן בהודעה ממנה: "אני ברחוב שלך, צא" (ע"מ 35 שורות 9-11).

לשאלת בית המשפט, באשר לטיב הקשר בינו לבין המתלוננת השיב "רק הקשר האינטימי בין בני אדם, והתעניינות בסיסית שקרה לה משהו. לא שיושבים בהפסקה ומדברים" (ע"מ 35 שורות 19-20). לטענתו זה היה טיב הקשר הן מבחינתו והן מבחינת המתלוננת.

טענות הצדדים

המאשימה סבורה כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

לטענתה, עדותה של המתלוננת הייתה רהוטה, שוטפת, קוהרנטית, עקבית וכנה מאוד. היא הקפידה מאוד על תיאור הפרטים, וענתה בגילוי לב גם ביחס למפגשים הקודמים בינה לבין הנאשם, על אף המבוכה הטבעית, שייתכן ותהא כרוכה בתיאור אירועים מסוג זה. היא תיארה את שעבר עליה באופן אותנטי, עקבי ואמין גם במהלך חקירה נגדית ארוכה.

הודגש כי המתלוננת לא הגזימה ולא ניסתה להשחיר את פני הנאשם, וניכר כי היא מנסה לדייק. לפיכך, ובהיעדר כל מניע להפללת הנאשם, עתרה המאשימה לקבוע כי העדות מהימנה ומשקפת את האירוע נשוא כתב האישום כהווייתו.

לטענתה, את העדות מחזקות עדויות בני משפחתה של המתלוננת, אשר העידו על מצבה הנפשי שעות ספורות לאחר קרות האירוע, ובפרט אחיה של המתלוננת, אשר הדיווח של המתלוננת לו נעשה מיד לאחר מעשה ומעיד על מצבה הנפשי הקשה ועל סערת הרגשות בו הייתה נתונה לאור מעשי הנאשם. כך גם עולה מדברי הוריה של המתלוננת, אשר העידו אף על השלכות האירוע הניכרות במתלוננת עד היום.

לטענת המאשימה, העובדה כי המתלוננת לא יזמה את התלונה למשטרה, מחזקת את העובדה כי לא היה לה כל מניע להפללת הנאשם.

המאשימה הדגישה כי די בעדותה המהימנה של המתלוננת, על מנת להרשיע את הנאשם, מה עוד שבענייננו ישנן עדויות מהימנות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת, החל מיד לאחר האירועים ועד למצבה הנפשי היום, עדויות שיכולות להוות סיוע לעדותה.

באשר לעדות הנאשם, טענה המאשימה כי עדותו הייתה מגמתית ובלתי מהימנה. הוא חזר פעם אחר פעם כמנטרה על אותם משפטים שנועדו לציירו כאדם חיובי קשוב לנשים ומכבדן. גרסתו לפיהם המתלוננת היא היוזמת של היחסים ביניהם, אינה מתיישבת עם דבריו לפיהם היא משתמשת ב"שמות קוד" ובאמתלות על מנת להיפגש עמו. הנאשם לא נתן כל הסבר למניעה של המתלוננת, כאשר לטעמה של המאשימה, אף שהנאשם אינו זה שצריך לספק את אותו המניע, עדיין טענה בדבר עלילת שווא צריכה להיות ממשית ולעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר.

לעומת זאת, טען ב"כ הנאשם כי לא הוכחה אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

לטענתו, יש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת ואין כל טעם של ממש לקבוע כי המתלוננת היא

שדוברת אמת והנאשם הוא שמשקר. לחילופין טען, גם אם ימצא בית המשפט להעדיף את גרסת המתלוננת, הרי שגם אז עומדת לנאשם הגנת "טעות במצב דברים".

לטעמו, מדובר בנער ובנערה צעירים מאוד וחסרי ניסיון, שקיימו ביניהם מערכת יחסית אינטימית עובר לאירוע נשוא כתב האישום, אשר הייתה מבוססת על אינטראקציות מיניות, במהלכן על פי עדותה של המתלוננת עצמה היו "משחקים של כן ולא".

הוא הדגיש כי לשיטת המתלוננת באירועים הקודמים במצבים בהם על אף שלכאורה הובעה התנגדות, חלק מהדברים נעשו למרות ה"לא" שהביעה במילים או התנהגות, והמתלוננת הסבירה זאת בביהמ"ש בכך שמאחר והסיטואציה הייתה בהסכמה, זה היה בסדר והיא אישרה את המהלך.

ב"כ הנאשם הדגיש כי בעדותה המתלוננת ניתחה את האינטראקציות "בקטע של לא בסדר אבל בפירוש של בדיעבד ולא בזמן אמת". לטעמו, במצב דברים זה, על רקע האינטראקציות הקודמות, והעובדה כי האירוע נשוא כתב האישום היה אירוע קצר שארך דקות ספורות, הרי שהנאשם לא היה יכול להבין בזמן אמת שהתנגדותה של המתלוננת זו הפעם היא ממשית, ועובדה היא, כי גם על פי גרסתה, ברגע בו המתלוננת הדפה את הנאשם הסתיים האירוע.

עוד הודגש כי האינטראקציות המיניות הקודמות אירעו זמן לא רב עובר לאירוע נשוא כתב האישום כך שלא ניתן לטעון כי הנאשם היה צריך הבין שחל שינוי בעמדתה של המתלוננת כלפיו.

לטענתו, "כשבעבר היו עניינים של לשים יד ולהעיף יד, ולא באמת להעיף יד, כי אם כדי להיות חלק ממשחק, וחלק מההתרחשות של שניהם, אזי כשהם מגיעים לסיטואציה של שניות, אז קל מאוד ליפול לתוך התהום הזאת שמפרידה בין שתי הגרסאות, זאת חשבה כך והוא חשב ככה, וזה מטלטל חיים".

לטעמו, העובדה שהנאשם מלכתחילה טען כי במהלך האירוע נגע למתלוננת בישבנה, עובדה שלא נטענה על ידי המתלוננת, ואשר "משימה אותו כרשע", מוכיחה את מהימנות גרסתו.

לעומת זאת גרסתה של המתלוננת היא גרסה מתפתחת, אשר החלה בגרסת "נשיקה בכח", אותה סיפרה לאחיה, לגרסה חמורה יותר שהעביר האח להורים, כשהאם כבר מספרת כי האח סיפר לה על "נשיקה בכח" ועל כך שהוא "העיף אותה לספה". הגרסה שהגיעה לאוזניו של האב הייתה חמורה יותר, כאשר תחילה סבר כי מדובר באונס. לטעמו של ב"כ הנאשם, התפתחות זו היא שהביאה ל"ציאה משליטה" של הסיפור, ולגרסה שסיפרה המתלוננת בסופו של יום במשטרה ובבית המשפט. גם הגרסאות לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת הינן לטעמו גרסאות מתפתחות, כאשר אחיה לא סיפר במשטרה דבר על מצב נפשי סוער, וסיפר על כך לראשונה בבית המשפט.

עוד הזכיר, כי מי שהחליט בסופו של יום לפנות למשטרה היה אביה של המתלוננת, כאשר המתלוננת כלל לא רצתה לפנות למשטרה, וגם בכך יש לחזק את העובדה כי "האבולוציה" של התפתחות הסיפור בתוך הבית היא זו שהובילה אותה בסופו של יום למשטרה, וניתן להניח כי ידעה ש"לא כצקתה", ולכל הפחות לא הייתה בטוחה שנעשו בה דברים שהיא לא רצתה.

גם העובדה כי ביום האירוע לא היו סימנים על צווארה של המתלוננת, אף שטענה כי הנאשם חנק אותה משך זמן ממושך מחלישה את גרסתה ומחזקת את גרסת הנאשם לפיהן אחז בה רק בעורפה, כנהוג ביניהם. העובדה שהמתלוננת הצרה בבית המשפט על כך שלא נשארו סימנים על גופה אף היא מעלה לטעמו סימני שאלה באשר למהימנותה. כך גם

באשר לנפילה על הספה, כאשר המתלוננת עמדה על כך שנדחפה לשם על ידי הנאשם, אולם בשלב מסוים "נפלה" בלשונה ואמרה כי "נפלנו על הספה", כשמיד לאחר מכן אמרה "סליחה טעות".

הוא טען כי גם גרסת הנאשם לפיה המתלוננת ביקשה ממנו לעזוב משום שאחיה עתיד להגיע הביתה, עובדה המוכחשת על ידי המתלוננת, מחזקת את גרסת הנאשם, שכן לא היה אמור לדעת שאחיה אכן הגיע הביתה זמן לא רב לאחר מכן.

כן הדגיש את העובדה שהמתלוננת התעקשה כי לא הייתה יוזמת ודומיננטית בקשר בינה לבין הנאשם, וזאת כאשר הודעת "הוואטסאפ" שהוצגה במהלך הדיונים הוכיחה את ההיפך הגמור.

באשר להיעדרו של מניע להפללה, טען כי הפסיקה אינה מחייבת את הנאשם להציג את אותו מניע. מכל מקום הפנה ל"נוהל" הקיים במשפחתה של המתלוננת לפיה אין להכניס חברים הביתה ללא רשות, כמניע אפשרי להלך הרוח המשפחתי שהוביל להגשת התלונה.

ב"כ הנאשם חזר והדגיש, כי המתלוננת עצמה היא שחזרה ואמרה כי הבינה רק בדיעבד ש"מה שהיה לא היה בהסכמה". לדבריו, לא מן הנמנע כי מתלוננת בעבירת מין תבין באיחור את שאירע, אולם בענייננו, יש לכך השלכה ברורה על מה שיכול היה הנאשם להבין בזמן אמת:

לטענתו על פי לסעיף 34 א (יח) הגנת ה"טעות במצב דברים" עומדת לנאשם אשר מעורר ספק שמא עשה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים. המבחן הוא סובייקטיבי, וכל ספק שמעורר הנאשם בשאלה זו צריך להביא לזיכויו בדיון.

לעניין מבחני ההגנה, הפנה לע"פ 5938/2000 בענין אזולאי, וכן לדנ"פ 1294/96 בענין משולם ולע"פ 2598/94 בענין דנינו, כשלטענתו הפסיקה קובעת שביהמ"ש צריך לבחון סבירות דרך העיניים הסובייקטיביות של הנאשם, ואפילו שמצא ביהמ"ש שתנאי הסבירות לא קיים - עדיין לא נגרע כוחה של אותה סבירות אם ביהמ"ש סבור שזה מה שחשב הנאשם בזמן אמת.

כן הפנה לתפ"ח 9030-02-14 מחוזי י-ם, שם זוכה הנאשם מעבירת אונס, מכח ההגנה של טעות במצב דברים. בית המשפט בחן שם את השאלה "האם הנאשם היה יכול להבין שישנה פה הסכמה", וקבע כי יש לבחון את המודעות הסובייקטיבית של הנאשם: האם הבין וסבר שהמתלוננת מסכימה לקיום יחסי מין עמו, ואם לא הבין, אז אין צורך לקבוע האם המתלוננת דוברת אמת.

דיון והכרעה

אין מחלוקת כי ביום האירוע היה מגע אינטימי בין המתלוננת לנאשם, בביתה של המתלוננת. השניים מוסרים גרסאות סותרות אודות אופי אותו המגע, ובראש ובראשונה בשאלה האם אותו מגע נעשה בהסכמה.

יש לזכור כי על מנת להרשיע את הנאשם במיוחס לו, אין די בקביעה כי ביצע את המעשים המיוחסים לו, אלא יש להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם היה מודע לכך, או לחילופין חשד, ועצם עיניו לאפשרות, שהמעשים בוצעו שלא בהסכמתה של המתלוננת.

לאחר ששמעתי את כלל העדויות, נותר מנקר בי הספק, כי התמונה המלאה, הן באשר להתרחשות נשוא כתב האישום,

והן באשר למערכת היחסים בין השניים, לא נחשפה במלואה.

מדובר בנערה ונער צעירים, אינטליגנטיים ורהוטים, אשר דבקו למן חקירתם במשטרה בגרסאותיהם:

היא בגרסתה, שאף כי בעבר היו בין השניים אינטראקציות בהן הביעה באופן מעורב הסכמה ואי הסכמה, כשהיא עצמה ראתה באירועים אלו יחסים מוסכמים, (או כפי שכינה זאת ב"כ הנאשם "משחקים של כן ולא"), הרי שבאירוע נשוא כתב האישום התנגדה לכל אורכו התנגדות נחרצת לכל המעשים ואופי ההתנגדות היה כה ברור, עד שלא הותר מקום של ספק לנאשם. הוא בגרסתו כי האירוע כולו, כמו גם האירועים הקודמים, היו תמיד בהסכמה, באווירה טובה ומכבדת.

היא בכך שלכל אורך מערכת היחסים ביניהם הייתה פאסיבית ולא יזמה מגע פיזי, והוא בכך שהשתדל תמיד לפעול רק כשהיוזמה הגיעה מהמתלוננת, שהייתה תמיד הדומיננטית במערכת היחסים ביניהם.

אין באפשרותי לומר, לאחר שמיעת העדויות, אשר תוארו בהרחבה בפרק העובדות, כי אחת העדויות הייתה משכנעת באופן מלא, שתיהן הותירו כאמור בליבי ספק שמא הדברים אינם מובאים בפני כהווייתם.

עדות המתלוננת הייתה נרגשת ומפורטת. היא תיארה בפירוט את המעשים, ואף חשפה את שהתרחש במפגשים אינטימיים קודמים. התרשמתי כי המתלוננת חוותה את האירוע נשוא כתב האישום כאירוע טראומתי.

עם זאת, על אף היותה כאמור עדות קוהרנטית ורהוטה, היא לא הייתה חפה מתמיהות. אקדים ואומר. אין המדובר בשקרים בולטים היוצרים לשורשה של העדות, אולם בסופו של יום לטעמי הצטברותן של התמיהות שאפרט להלן, מעלה קושי להעדיף את גרסתה באופן מוחלט על פני גרסת הנאשם:

המתלוננת תיארה סיטואציה לפיה הנאשם נישק אותה בכח במטבח הבית, וכשהוא ממשיך לאחוז בה בכח, הפיל אותה על הספה, אשר נמצאת על פי דבריה במרחק רב, "היא רחוקה, היא פשוט רחוקה, היא די רחוקה. היא בקצה של הבית הזה, כאילו המטבח בקצה אחד איפה שהשיש וזה, והיא בקצה אחר." (ע"מ 30 שורות 23-24). מדובר בסיטואציה, אשר על פי הבנתי, מחייבת את גרירתה של המתלוננת לאורך מספר מטרים תוך כדי נשיקה אגרסיבית, עד להפלתה על הספה, חניקתה הממושכת ביד אחת ודחיפת ידו השנייה לחזה, אולם **המתלוננת אינה מתארת בשום שלב את אותה גרירה או משיכה לאורך הסלון כולו**, ולטעמי הדבר מעורר תמיהה מסוימת.

לעומתה מוסר הנאשם כי מדובר בנשיקות הדדיות, תוך שהוא אחוז בעורפה ובישבנה, והיא מזיזה את ידו מעורפה, כפי שהיה בסיטואציות קודמות, עד אשר השניים נפלו על הספה והוסיפו להתגפף. אזכיר כי במהלך חקירתה הנגדית המתלוננת ציינה כי ניסתה להדוף את הנאשם "מהשנייה שנפלנו, מהשנייה שהוא דחף אותי", ובתגובה אמר הסנגור "ראית מה יצא לך?" והיא השיבה "סליחה, בטעות". (ע"מ 39 לפרוטוקול בשורות 11-15). ייתכן כי מדובר בבלבול ותו לא, שניתן להבינו כתוצאה של חקירה נגדית ממושכת בנקודה זו, אולם לא ניתן להתעלם מאותה "נפילה לשונית", בייחוד כשלאחר מכן אישרה המתלוננת כי לצערה לא נותרו על צווארה כל סימנים מהחניקה הממושכת אותה תיארה.

תמיהה נוספת עולה מכך שבני משפחתה של המתלוננת מסרו במשטרה שהמתלוננת סיפרה להם אודות "נשיקה בכח" (אביה סיפר על ניסיון לנשיקה).

אחיה של המתלוננת אישר בעדותו כי זה כל מה שסיפרה לו המתלוננת (לדבריו, עצר אותה בשלב זה ואמר לה שצריך לספר להורים). הוריה של המתלוננת מסרו כי מלכתחילה המתלוננת סיפרה להם גם על הדחיפה והחניקה על הספה, אולם לא ידעו להסביר מדוע לא מסרו את הדברים במשטרה, ותלו זאת שניהם בסערת הרגשות בה היו נתונים. מעיון בעדויותיהם של ההורים, עולה כי אף הם מתקשים להפריד בין מה שסיפרה להם המתלוננת באותו היום לבין הדברים שעלו בשיח ביניהם בימים שלאחר מכן, ועל כן עולה תמיהה בשאלה **האם אכן המתלוננת סיפרה על הדחיפה והחניקה להוריה ביום האירוע עצמו.**

יזכר כי על פי כלל העדויות, המתלוננת לא רצתה להתלונן במשטרה (ואף אישרה כי אם אחיה לא היה מתקשר לאמה, לא הייתה מספרת להוריה על המקרה), ועשתה כן לאחר שהוריה הפצירו בה לעשות כן, וכשאמה נתונה בסערת רגשות. המאשימה רואה בעובדה זו כמחזקת את הטענה, שלמתלוננת אין אינטרס לטפול אשמת שווא על הנאשם, אולם מנגד לא ניתן לשלול את התיזה של ההגנה, לפיה ייתכן **ולא הייתה בטוחה כי הדברים מצדיקים תלונה.**

יש להזכיר גם את העובדה כי המתלוננת הכחישה כי קיים במשפחתה כלל לפיו אין להכניס חברים הביתה ללא אישור ההורים, עובדה שאושרה באופן מלא בעדותו של אחיה, ובאופן חלקי בעדות האם (אשר אישרה כי קיים כלל כזה, אך הוסיפה ביוזמתה כי לא הייתה בעיה להכניס את הנאשם הביתה בשביל כוס מים).

על כך מתווסף הרושם, כי המתלוננת **ניסתה להסתיר ולצמצם מעוצמת הקשר שהיה לה עם הנאשם.** עד לאחר תלונתה, המתלוננת לא סיפרה לאיש מבני משפחתה על הקשר עם הנאשם, לרבות לאחיה, שעל פי דבריו הייתה נוהגת לספר לו על מערכות היחסים האינטימיות שלה. היא מסרה אף כי חברותיה לא אהבו את הנאשם. גם במשטרה סיפרה על אירוע אינטימי אחד בלבד שהיה לה עם הנאשם, אשר כלל נשיקה בלבד, ורק בבית המשפט אישרה כי היו שלושה אירועים שכאלה, אשר כללו מגע אינטימי מעבר לנשיקה, ואף ללא בגדים בחלק העליון של הגוף, כשהיא אינה יודעת להסביר מדוע לא סיפרה דברים אלו במשטרה. גם כשסיפרה לאמה על קשר קודם עם הנאשם, ציינה **אירוע אחד בלבד**, אשר כלל רק נשיקה ו"התמזמזות" בהסכמה.

הסתרת הקשר עם הנאשם, כמו גם קיומו של איסור להכניס חברים הביתה ללא אישור, מעלים סימן שאלה מסוים אודות הלך רוחה בשעת הגשת התלונה.

נוסף אל אלו העובדה כי סיפרה לראשונה רק בבית המשפט על השימוש באפליקציית "שוואזי", ככלי לקבלת החלטות בנוגע למגע אינטימי בינה לבין הנאשם. לבסוף יש להזכיר את דבריה הנחרצים לפיהם היא מעולם לא יזמה מגע עם הנאשם, דברים שאינם מתיישבים באופן מלא עם הודעת הוואטסאפ ששלחה לנאשם ובו שאלה האם הפגישה שקבעו ביניהם מתקיימת כסדרה.

לסיכום, תמיהות אלו מותירות ספקות באשר לאופן התרחשותם של האירועים. אינני סבורה כי גרסת המתלוננת שקרית, אך הן **מוסיפות על הקושי בקביעת ממצאים חד משמעיים** בנוגע לאופן ההתרחשות באותו האירוע.

עדות הנאשם, לעומת זאת, הייתה קוהרנטית וסדורה, אולם אף הוא לתחושתו לא פרס בפני בית המשפט תמונה מלאה. הנאשם צייר תמונה אידיאלית לפיה מערכת היחסים האינטימית עם המתלוננת הייתה תמיד ביוזמתה, תמיד ברוח טובה ובכבוד הדדי. הוא אמנם אישר כי היה לעתים שימוש באפליקציית שוואזי בהקשר היחסים האינטימיים ביניהם, אולם טען

כי אינו זוכר פרטים אודות כך. הוא לא ידע להסביר כלל, ואף לא לשער, מדוע המתלוננת הייתה כה נסערת לאחר האירוע נשוא כתב האישום.

עם זאת, לא מצאתי מקום לומר שגרסתו פחות מסתברת מגרסת המתלוננת, בייחוד שבמספר נקודות, העובדות מתיישבות טוב יותר עם גרסתו: כך עניין אופן ההגעה לספה אשר תואר לעיל, עניין היעדר סימני החניקה האמור, והעובדה כי על פי גרסתו האירוע הסתיים משאמרה לו המתלוננת כי אחיה צריך להגיע הביתה, וביקשה ממנו שילך, (כאשר כאמור האח לא ידע על מערכת היחסים, היה קיים ככל הנראה איסור לארח חברים ללא היתר ההורים, ולבסוף, האח אכן היה זה שהגיע הביתה לאחר האירוע).

עדויות בני המשפחה בדבר סערת הנפש שהייתה נתונה בה המתלוננת לאחר האירוע היו ככלל מהימנות עליו. כידוע, עדויות אודות מצבה הנפשי של נפגעת עבירת מין יכול להגיע עד כדי סיוע לעדותה, אך לטעמי אין די בעדויות אלו כדי לסייע בקביעת ממצאים פוזיטיביים באשר להתרחשות שהביאה לאותה סערת נפש. יש לזכור כי מכלל העדויות עולה כי המתלוננת לא שיתפה את בני משפחתה באירועים רבים בחייה, ובפרט במערכת היחסים עם הנאשם, ועל כן לא ניתן לומר כי הכירו היכרות מלאה את המתחולל בחייה ובנפשה באותה התקופה.

משכך לטעמי נותרו כפות המאזניים מעוינות בין שתי הגרסאות, כאשר בשיטתנו המשפטית המשמעות היא ברורה, אף אם לב השופט נותר כבד.

לכל האמור מתווספת אף הטענה, כי אף אם במהלך האירוע היה מגע שהמתלוננת לא הסכימה לו, הרי שהנאשם היה יכול לטעות בהבנת מצב הדברים.

אכן מושכלות יסוד הן כי למתלוננת הזכות להחליט בכל שלב ושלב של מערכת היחסים, ואף של האירוע עצמו, כי אינה מעוניינת במגע כזה או אחר. ברור אף כי כשאדם אומר "לא" במפורש ואף במשתמע, הוא מתכוון ל"לא", ואל לכפות עליו כל מגע שאינו חפץ בו. הדברים ידועים ברורים ונכונים, ואולם בנסיבות שבפנינו, כאשר המאשימה לא עמדה בנטל להביא ראיות המוכיחות את ההתרחשויות באותה סיטואציה מעבר לכל ספק סביר, לא ניתן לשלול גם אפשרות של טעות במצב דברים מצדו של הנאשם.

במצב דברים זה, בהתחשב בכך שמדובר בנאשם צעיר, ובהתרחשות סוערת וקצרה, אשר הסתיימה גם לטענת המתלוננת, כשהדפה את הנאשם ממנה, נותר ספק בליבי שמא ייתכן וטעה בפירוש הדברים. ספק זה מתחזק כאשר המתלוננת עצמה מתארת כי הבינה שהאירוע היה "שלא בהסכמה", **רק לאחר שהנאשם עזב את המקום**. ושוב, יובהר כי ייתכן מאוד והבנת הסיטואציה מחלחלת לתודעתה של המתלוננת באיחור, אולם בענייננו יש בכך לטעמי כדי להשפיע על האופן בו הנאשם היה יכול להבין את הדברים בזמן אמת.

"את דרכו של המשפט הפלילי מתווה התפיסה, כי יש לנקוט זהירות רבה בטרם הרשעתו של אדם, כשחלק בלתי נפרד מתפיסה זו היא ההכרה ב"מרחב טעות" הנוטה לטובת הנאשם. משמעות הדברים היא, כי גם כאשר גרסה

מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, הוא אינו רשאי להתעלם מתמיהות העולות ביחס לגרסה זו. עליו לנתח תמיהות אלה, ולבחון אם הן מגיעות כדי ספק סביר (ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 673, 694 (1983); 4971/02 זגורי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 583, 615 (2004); עוד על מהותו של הספק הסביר ראו: מיכה לינדנשטראוס על הספק הסביר - סוגיות נבחרות 36-54 (מהדורה שנייה, 2009). בהקשר זה יפים לענייננו דברים שכתב באחת הפרשות השופט מ' חשין:

"זו הפעם, שלא כבפרשה שהבאתי ממנה זה עתה, הקול עלה בי והורני: אחרי כל אלה אפשר כי זה לא זה. לא אוכל לומר - אני רחוק מאמירה - כי המערער זכאי. ואולם גם לא אוכל לומר בבטחה של דין העונשין כי יש לחייבו בדינו. אכן, המדינה הניחה לפנינו ראיות ראיות - ראיות חזקות ומשכנעות - להוכחת אשמתו של המערער, אך לא למעלה מספק סביר. ובסדק צר זה שנבצעה בחומת הראיות עומדת לו זכותו של המערער לצאת זכאי מן הספק. כלי-עבודה יצר לו איש-המשפט: לחציבה, לפיסול, לליטוש, לניקוי, להברקה, ואלה כולם תולים הם על קיר חדר מלאכת-המשפט. לכל כלי עתו, כחפצו של בעליו, ולכל כלי ייעודו. וכולם היו כעמודי-תאורה המורים אותנו את דרך הישר. שניים מאותם כלים הם כלי נטל השכנוע וכלי הספק הסביר. במערכת עובדות של תיק"ו - וענייננו למראה-עיני הוא מעין-תיק"ו - שני כלים אלה יורונו מה נעשה, והם יורונו כי יש לזכות את המערער מן הספק. ולא בלב קל אומר כך" (ע"פ 3059/03 גלובוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 654, 672 (2003)).

(עפ 7653/11 ראובן ידען נ' מדינת ישראל)

הדברים יפים לענייננו ומדברים בעד עצמם.

לסיכום, ניתן להבין כי המתלוננת חוותה את האירוע כאירוע טראומתי, ואינני סבורה כי ביקשה למסור גרסה שאינה אמת בבית המשפט. ליבי איתה, וההחלטה אינה קלה. אף התוצאה הסופית אינה פשוטה עבורה. עם זאת, בשיטת המשפט הפלילי המקובלת אצלנו, נטל ההוכחה המוטל על התביעה, דורש את הוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדותו של הנאשם ומעדותה של המתלוננת, לא השתכנעתי כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה.

לאור האמור, מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום ה' טבת תשפ"ב, 09/12/2021 במעמד הנוכחים.

שרון ריבלין-אחאי, שופטת

הוקדעלידיאיריסאוחיון